

سورا سو پیہچائیئے جو لڑے دین کے بیت
پُرزہ پُرزہ کٹ مرے کبہں نہ چھوڈے کھیت

ہندوستان وچ چودھویں صدی دا سماں دھاڑویاں آتے حملہ اوراں
دے زور دا سماں سی۔ ہریک لٹیرا آتے جابر لوکاں نوں
لٹ مار کے آپنی بہادری دا گن گن کر رہیا سی۔ پنڈاں
آتے شہراں دے واسیاں نوں جبرن لٹ لیا جاندا سی۔ دلی
دربار آتے صوبیداراں دی ات دی چڑھ مچی ہوئی سی۔ پنڈت
آتے مولوی انہاں جابراں دے سوہلے گا رہے سن اتا
اوناں نوں وڈے غازی آتے بہادر دس رہے سن۔

ایہ سماں کبیر دا وی سماں ہے تے اوہ اس ویلے اک
بہت ہی اہم سوال اٹھانودے ہن کہ بہادر کون ہے؟ بہادر
دی کیہ پچھان ہے؟ کبیر جی اس دا جواب دندے ہن کہ۔
سورا سو پیہچائیئے جو لڑے دین کے بیت۔ اوہ کہندے ہن
کہ بہادر دی پچھان ہے جو لٹ دے خلاف آتے لٹیندے
لوکاں دی راکھی لئی، اوناں دے ہکاں لئی لڑدا ہے، دین
دے ہت لئی لڑدا ہے۔ اتھے دین دے ارتھ ہن ہن سدھارن
انسان، میہنتکش آتے عام لوک، کبیر ورگے۔ اس دین دے جو
آگو ہن اوناں نے آپنی ذمہ واری نوں تیاگ دتا ہے۔
اوہ انہاں دی لٹ وچ دھاڑویاں نال ہی شامل ہو گئے

ہن۔ سماج دی بتر اتے بُنیاد اتے مارو حملے ہو رہے
 ہن۔ انہاں حالات وچ کبیر پوریں کہندے ہن کہ بہادر
 اوہ ہے جہڑا انہاں طاقتاں نال، دھاڑویاں نال، لوکاں دے
 بہلے اتے انصاف لئی لوہا لیندا ہے، لڑائی دے میدان وچ
 آؤندا ہے، اتے جدوں اوہ اس میدان وچ آجاندا ہے
 تاں اوہ اپنا صدق نہیں چھڈدا بہاویں گجھ وی ہو جاوے۔
 اسے لئی بھگت کبیر کہندے ہن پُرزہ پُرزہ کٹ مرے پر
 کبھوں نہ چھوڈے کھیت۔۔ دین دی لڑائی دے اس میدان وچ
 بہاویں اوس دے ٹکڑے ٹکڑے کیوں نہ ہو جان، جان مال
 دا بہاوے کنہاں وی نقصان ہووے، اوہ اپنے راہ توں وپردا
 نہیں، گراپے نہیں پیندا۔ کبیر دی ایہ رمز بہت ہی ڈنگھائی
 والی ہے۔ اک دن لئی جان گجھ سمیں لئی جان اک لڑائی
 وچ بہادر ہونا تاں سوکھا ہے پر لڑائی دے فیصلے تائیں
 بہادر ہونا ہی اصلی بہادری ہے۔ عام طور تے دیکھیا جاندا
 ہے کہ گجھ انسان گجھ سمیں لئی تاں اصول تے کھڑدے ہن
 پر گجھ سمیں بعد اصول چھڈ جاندا ہے ہن۔ بھگت کبیر کہندے
 ہن کہ لگاتار اصول تے پہرہ دین وچ ہی اصلی بہادری
 ہے۔ کبیر اوس نوں ہی بہادر مندے ہن جو حق تے سچ
 دی اس لڑائی دی آخری منزل تک پہنچن تک تھڑکدا نہیں
 ہے بہاوے اوس دے ٹکڑے ٹکڑے ہی ہو جان۔

کئی وار دیکھن وچ آؤندا ہے کہ گجھ بندے لڑائی دے اک
 دو پڑاء توں لنگھ کے تھگ جاندے ہن تے بیٹھ جاندے ہن
 جاں کہندے ہن کہ ایہ کم بہت مشکل ہے۔ کئی اتھے تگ
 وی چلے جاندے ہن کے حاکماں دے مخبر بن کے مخبریاں
 وی کرن لگ پیندے ہن تے اپنے آپ نوں فیر وی بہادر
 ہی کہندے ہن۔ مثال دے طور تے نکسلباڑی لہر دے دوران
 لوکاں نے بہت بہادری نال سنگھرش کیتا۔ اس سنگھرش وچ
 گجھ گو بندیاں نے تسیہ سہن دے بعد سنگھرش دے راہ
 توں منہ موڑ لیا، اتے گجھ سرکار دے مخبر ہو گئے۔
 پر اوہ اپنے آپ نوں ہالے وی بہادر ہی کہاؤندے ہن۔
 کبیر دے سمیں وچ وی ایہو جے بہادر سن جو کہ دھاڑویاں
 اتے لٹیریاں نال اک دو لڑائیاں بعد سمجھو تے کر
 لیندے سی اتے فر وی اپنے آپ نوں غازی اتے بہادر
 کہاؤندے سی۔ پر بھگت کبیر اوناں نوں بہادر نہیں مندے۔
 کیونکہ اوہ تاں جو دین کے ہیت لڑائی ہے اوس نوں چھڈ
 گئے ہن۔ اوہ کہندے ہن کہ بہادر اوہی ہے جو اس لڑائی
 وچ، پرائے نال نویں دی نویں اُساری لئی لڑائی وچ
 میدان نہیں چھڈدا بہاویں اوس دا سبھ گجھ ہی ختم ہو جاوے۔
 ایہ نویں اُساری بناں قربانی توں نہیں ہو سکی۔ بھگت کبیر
 کہیت دا انکار ورتدے ہن کہ گجھ وی ہو جاوے سورما
 کدے کہیت نہیں چھڈدا۔ کہیت اوہ شے ہے جس راہیں اسیں اپنی

محنت نال سماج دے جین لئی وسیلے پیدا کردے ہاں۔ ایہ
 قُدرت دا اوہ سوما ہے جس توں فصلاں حاصل ہوندیاں ہن۔
 کسان کھیت وچ حلّ واپندا ہے، پدھرا کردا ہے، بی بیجدا
 ہے، پانی لاؤندا ہے اتے فر کھیت دی راکھی پنچھیاں
 اتے جانوراں توں کردا ہے۔ تدکتے جا کے فصل واڈھی
 دا سماں آؤندا ہے۔ بڑی بہادری، سررڑ اتے محنت نال نال
 ان اتے دھن پیدا کردا ہے۔ اس کھیت نوں بچاؤن لئی
 بہاوے اوس نوں آپنی جان دی قربانی وی دینی پوے تاں اوہ
 دے دیندا ہے۔ کبیر جی کہندے ہن کہ ایہ ہی اصلی بہادری
 ہے۔ کھیت ہی ساڈی کرم بہومی اتے دھرم بہومی ہے۔ بہادر
 دا کرم اتے دھرم اس کھیت لئی، نویں اُساری لئی لڑنا
 ہے۔ ایہ ہی بہادر دا دین ہے جہدے لئی اوہ پُرزہ پُرزہ
 ہو کُندا ہے۔

اک ہور پدھرتے ایہ لڑائی اپنے ضمیر دے حق دی لڑائی
 وی ہے۔ مذہباں دے ٹھیکے دار ملاں اتے پانڈے لوکاں اتے
 آپنی دھونس ٹھوس کے اوناں نوں گُرتیاں وچ جکڑن دی کوشش
 کر رہے ہن۔ اس دھونس نال اوہ لوکاں نوں اپنے ضمیر
 دا کھیت چھڈن لئی نصیحتاں کر رہے ہن۔ حاکماں اتے
 گیبی طاقتاں دا ڈر وی اوناں نوں وکھا رہے ہن۔ ایہ
 لوکاں نوں دھونس اتے ڈر نال گُراہے پاؤن دی کوشش

وِچ ہن۔ انہاں دیاں گدیاں آتے ڈیرے اِنج ہی برقرار
 رہ سکدے ہن۔ پر کبیر جی اس دور وِچ غرض پیندے ہن
 آتے لوکاں نوں ونگاردے ہن کہ اوناں نوں اس دھونس
 دا بہادری نال مقابلہ کرن دی لوڑ ہے۔ ایہ اوناں دے وجود
 آتے ہوند دی لڑائی ہے۔ اس کھیت لئی بہاوے اوناں دا پُرزہ
 پُرزہ کٹ جاوے تاں وی اوناں نوں ایہ کھیت نہیں چھڈنا
 چاہیدا۔

بہگت کبیر عمر بھر آپ ایہ لڑائی لڑدے رہے۔ کیہا جاندا
 ہے کہ تِن وار اوناں نوں مارن دیاں سازشاں کیتیاں گئیاں۔
 سلطان، مَلاں آتے پنڈت سبہ اوناں دے خلاف سن۔ پر عام
 لوک -دین- اوناں وانگ اوناں دے نال ہی نویں اُساری دی
 اس لڑائی وِچ شامل سن۔ بہگت کبیر دا ایہ شلوک آج
 وی سانوں ونگاردا ہے آتے حالات دا نرنا کرن نوں پیردا
 ہے۔ ہندوستان دے حاکم اپنے آپ نوں بہادر کہندے نہیں
 تھکدے۔ پر ہر قدم تے لوکاں دے ہکاں تے سٹ مار دے
 ہن۔ لوکاں دے قاتلاں نوں بہادری دے تگمے وی دندے ہن۔
 مثال وجوں، پنجاب آتے منیپور وِچ لوکاں دے قتل کرن
 والے افسراں نوں راشٹریتی ولوں بہادری دے تگمے دتے جاندے
 ہن۔ پر ایہ بہادر نہیں ہن۔ ایہ تاں کئی چر پہلاں توں
 کھیت دی راہی چھڈ کے ایہنوں اُجاڑن دے راہے چکے

ہن۔ اصلی بہادر سیچ تے حق لئی لڑن والے اوہ لوک ہن
جنہاں دے ایہ قتل کردے ہن۔

آج بٹش اتے بلیار وی لوکاں دے ضمیر دے حق تے ایہو
جہی دھونس ٹھوسن دی کوشش وچ ہن۔ اوہ کہندے ہن کہ
لوک اپنے ضمیر دا حق انہاں نوں دے دیں۔ لوک اوہی گجھ
سوچن اتے کرن جو ایہ کہندے ہن۔ ایہ دُنیا بھر دے
لوکاں نوں کہندے ہن کہ جو اسیں کہندے ہاں اوس طریقے
نال چلو تے آپنی عقل، سوجھ، تجربے اتے درشن دے
دسے ہوئے راہ نوں بھل جاؤ۔ پر دُنیا دے بہادر لوک
کدے وی انہاں جابراں دی دھونس نوں منظور نہیں کر سكدے۔